

of staatkundige scheidsmuren. Toen dit antwoord de opponente nog niet geheel voldeed, heeft men er van gemaakt: voorlichting betreffende maatschappelijke en staatkundige vraagstukken.

De presidente merkte terecht op, dat men hiermee nog niet zoo heel veel bereikte, wyl er immers maar van „voorlichting” sprake is. Over maatschappelijke vraagstukken handelen en de staatkunde er buiten laten, zal in onzen tijd trouwens ook moeilijk gaan, gelijk terecht door een ander lid werd opgemerkt.

Na schorsing der vergadering werd door vele van de aanwezigen gebruik gemaakt van de gelegenheid, om te zamen koffie te drinken en iets te eten.

's Middags liep de zaal voller dan 's morgens, wat wel te verwachten was. Omtrent het referaat van Mr. Frida Katz willen we alleen zeggen, dat het een degelijk, goed doordacht stuk werk was. Daar het in druk verschenen is raden we alle andere lezeressen, bijzonder de oudere leden van een meisjesvereniging aan, er kennis van te nemen. Of waarlijk onze christen-vrouwen zich door de schoone leuzen, die inzake „Moederschapszorg” worden aangegeven, zullen laten misleiden? Het dunkt me onmogelijk, wanneer ze maar eerst, voorgelicht door deze, haar stof gansch beheerschende, spreekster, hebben ingezien, waar het eigenlijk om gaat.

Z.Ex. Dr. De Visser verdedigde voornamelijk de stelling, dat de vrouw is de gelijkwaardige, maar niet de gelijksoortige van den man. Hij liet ons zien, welk een ommekeer de opvatting van Jezus ten opzichte van de vrouw bracht in de denkwereld der toenmalige Joden, doch tevens toonde hij aan, hoe de Christus ook hierin niet kwam om de Schriften te niet te doen, doch om ze te vervullen. Verder wees hij er op, wat voor ons uit de wijze, waarop Christus de vrouw beschouwde, voortvloeit. Z.Ex. juichte de toekenning van het stemrecht aan de vrouw toe, niet omdat veel vrouwen tegenwoordig niet trouwen; ook niet omdat de vrouw zelfstandig in allerlei beroepen optreedt, doch omdat z. i. het gebouw van de maatschappij pas behoorlijk in elkaar gezet wordt, als mannen en vrouwen eraan meewerken. In 't bijzonder had hij nog een woord voor de gehuwde vrouwen, die aan haar huisgezin genoeg hebben. Hij respecteerde deze vrouwen, doch riep haar toe te bedenken, dat de maatschappij zich reeds in haar huisgezin had in gedrongen (denk b.v. aan leerplichtwet, arbeiderscontract), en dat ze niet volstaan konden met ten dezen opzichte zich afzijdig te houden. Ook staan de kinderen, grooter wordend, midden in den politieken en socialen strijd. Ook dan moeten ze in de moeder een leidsvrouw vinden. En wat het gevaar betreft, dat ze door haar deelname

aan 't maatschappelijke leven haar taak thuis zouden veronachtzamen; ook mannen kunnen zooveel vergaderen, dat ze hun huisgezin er door schaden.

Nadat nog een paar vragen gedaan en door den Minister beantwoord waren, sloot Z.Ex. de vergadering met dankgebed.

Daarna was er gelegenheid tot gezamenlijk theedrinken en onderlinge kennismaking. Of deze gelegenheid geheel aan haar doel heeft beantwoord, waag ik te betwijfelen. Voor wie ter vergadering kennissen trof zal 't wel gezellig geweest zijn.

Diegenen onder onze lezeressen, die op de grens van meisjes- en vrouwenleven staan, en deze grens wellicht weldra zullen overschrijden, vinden hier voor haar een nieuwe taak. Want al zijn er nu in Amsterdam, Rotterdam en Utrecht flinke afdelingen, het lijkt er nog niet naar, dat de bond de vereniging is, die alle christen-vrouwen in Nederland omvat. 'k Betwijfel zelfs of dat het geval is, wanneer men „allen” in „allerlei” verandert. Doch hierin brengt men geen verbetering door van verre te blijven staan. Wellicht acht men hier en daar critiek gewettigd, doch men beginne met toetreden. Dan pas heeft men recht van meespreken.

J. M. W.—W.

Wat is de sneeuw mooi, zooals ze blank en zuiver ligt gestrekt over de velden, zooals ze rust op de zwarte boontakken, zooals ze overal het mos bedekt terwijl de stammen er zwijgend uit oprijzen!

En is dat niet het mooiste van de sneeuw: dat ze het roerlooze wit maakt en alle geluid verstilt?

Het is zoo goed om je eens aan die stilte te geven: je stappen zinken weg in die witheid en je wil niet het minste geluid maken — dat immers storen zou! — en als je in het bosch bent staan de boomen stil om je heen en bewegen de takken niet — ze zouden anders hun kostbaren last laten vallen! — en hier en daar zie je iets wits naar beneden komen, maar je hóórt het niet...

De hemel schijnt iets te bewaren, de lucht beweegt evenmin — en in al die stilheid opgenomen en zelf déél van die stilte geworden, word je zelf óók stil en bedenkt alleen dingen die rein zijn, als sneeuw.

En dan gebeurt er soms een wonder.

Door den morgenhemel heen glijdt het goud van een zonnestraal naar de witte aarde.

SNEEUW

En dan gaat alles stralen waar dat goud op viel, de grijze schaduwen worden zacht-blauw en op den duur gaat het schitteren voor je oogen; je ziet hoe rijk dat alles is en hoe schoon. Het blinkt!

Dan groeit het ontzag tot een wijde, pure dankbaarheid.

Je voelt je gedragen op die pracht: want is het geen dankbaarheid die in je ziel gaat blinken als je gevoelt dat God nog zijn arme aarde verheerlijken wil en zoo schoon wil maken als nu?

O nee, je wéét het niet eens, het is héél onbewust meestal — maar dan wordt ook in ons, Koningskinderen! krachtig de verzekerdheid dat na dezen tijd een tijd zal zijn die nóg schooner is, een tijd....

Ach — een Eeuwigheid!

Ga dan maar weer uit de stilte, het luide leven in.

Ga maar door de menschen heen die loopen te mopperen om de vuile sneeuw en over de natte voeten en over het slijk. —

Maar wees blijde!

Want als al lang de sneeuw weg is en alleen maar vuil en slijk overbleef op de zwarte aarde — dan is Hij daar nog die uw ziel heeft gereinigd en wit gemaakt.

Als sneeuw!

P. v. R.

UIT CHINA.

We gaan dezen keer eens een kijkje nemen in het groote Chineesche rijk. Wie met den arbeid der Zending een beetje meeleeft, komt den naam Chineezzen nog al eens tegen. Ook in onze Oost wonen heel wat van deze menschen, die oorspronkelijk thuis behooren in het groote rijk van Oost-Azië. 't Is er ons dezen keer om te doen, eens kennis te maken met hun godsdienst. Dat interesseert ons meer dan hun leefwijze, hun woning, enz. Over 't geheel vinden wij, Westerlingen, dat zij maar armoedig wonen en leven, vuil en zonder de geriefelijkheden, waarop wij nog al gesteld zijn.

Met den godsdienst der Chineezzen is het treurig gesteld. Zij meenen n.l., dat zij steeds door een groot aantal geesten zijn omringd en dat deze geesten er op uit zijn, hun zooveel mogelijk kwaad te doen. Daarom hebben zij veel goden in hun tempels

en in huis, die natuurlijk door veel offers gunstig moeten worden gestemd. Ook zijn de Chineezzen er van overtuigd, dat hun goden ook wel door hen kunnen worden bedrogen en daar maken ze dan ook een gretig gebruik van. Want slim zijn ze, daar weet men u heel wat staaltjes van te vertellen. Wie in de samenleving met Chineezzen in aanraking komt, mag wel goed wakker zijn.

Hoe ze dan hun goden zoeken te bedriegen? Wel, op deze manier b.v. Hun goden zijn in vele gevallen hun kwelgeesten, die hen in het liefste zoeken te treffen. Nu zijn Chineezzen erg op zonen gesteld, meisjes worden op heel wat minder waarde geschat. Is er ergens een zoon geboren, dan geven zij hem om de goden te bedriegen, vaak een meisjesnaam; bovendien overladen zij het kind van jongs af met allerlei scheldnamen, dan zullen de goden in de meening komen, dat men van het kind niet houdt en dan zullen ze zoo'n kind geen kwaad doen.

De Chinees houdt ook graag het geld, dat hij eigenlijk aan de goden en aan hun tempels zou moeten besteden, in zijn zak. Als er nu ergens een tempel staat, die bijzonder oud en vuil en vervallen is, dan plakt de Chinees roode papiertjes op de oogen van zijn afgod. Die kan nu niet zien, hoe vervallen zijn tempel er uitziet en hoe weinig men maar voor hem over heeft.

Wordt hij evenwel door rampen of ziekten bezocht, dan begrijpt hij, dat aan de goden offers moeten worden gebracht. Op een tafel wordt nu een en ander neergelegd, de wierook wordt voor den vertoornden god ontstoken en niet zelden maakt de offeraar een gat in de tafel, waar hij zijn hoofd doorsteekt. De god moet nu in den waan gebracht worden, dat hem bij al de gaven ook nog een menschenhoofd geofferd wordt. Hij zal dan gunstig gestemd worden en zijn plaag van de familie opheffen. Des avonds verlaat de man dan weer zijn lastige positie, waarin hij een dag gezeten heeft en lacht met burens en huisgenooten om den dommen god, dien hij zoo netjes gefopt heeft.

't Is duidelijk, dat het voor de Zending moeilijk moet zijn, met zulke weinig ernstige menschen over de ware geestelijke nooden aan het woord te komen. In zijn „Van Strijd en Overwinning” vertelt J. C. de Koning ons van een Weduwe Lo, die in ernst haar goden zocht te dienen, zich ver hield van al de bovengenoemde bedriegerijen, maar aan wie het toch niet gelukte, vrede voor haar gemoed te vinden. Zij kwam in aanraking met de prediking van het Evangelie en werd onmiddellijk aangetrokken door de belofte van den vrede, die alle verstand te boven gaat. Met groote belangstelling volgde zij van dien tijd af het Zendingsonderwijs, werd met haar